

אור הנר

עורך: גדיה אטון

דבר העורך

"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי"

בפתח פרשתנו מצווה הקדוש ברוך הוא את משה רבנו: "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי". כאן עולה שאלה מתבקשת: אם המטרה היא הקמת מבנה מפואר ומכובד להשראת השכינה, מדוע הפנייה היא לכלל ישראל? הרי מבחינה לוגיסטית, קל ומהיר הרבה יותר לגשת למספר מצומצם של עשירים ובעלי יכולת, שבתרומה אחת גדולה יכסו את כל הוצאות המשכן ויחסכו את הטרחה מהציבור.

הסוד טמון בכך שהקדוש ברוך הוא אינו זקוק לקירות של זהב או ליריעות של ארגמן, הוא חפץ בחיבור שבין הלבבות. המטרה בבניית המשכן לא הייתה רק התוצאה הפיזית, אלא יצירת אחדות והשתתפות של כל חלקי העם. לו היה המשכן נבנה על ידי קומץ עשירים, הוא היה נשאר "המשכן שלהם", נכס של יחידי סגולה. אך כאשר כל יהודי ויהודי - מהנשיאים ועד פשוטי העם - מביא את חלקו, המשכן הופך להיות "הבית של כולנו". הקב"ה ביקש שכל אדם ירגיש שיש לו חלק ונחלה בהשראת השכינה, ושדווקא מתוך ה"ביחד" יצמח המשכן.

מסר זה מהדהד בעוצמה אל תוך חיינו ואל הציפייה המשותפת שלנו לביאת הגואל. לעיתים אנו נוטים לחשוב שהאחריות לתיקון העולם ולקירוב הגאולה מוטלת רק על כתפיהם של הצדיקים הגדולים או על אלו שניחנו בכוחות יוצאי דופן. אך פרשת תרומה מלמדת אותנו שהגאולה היא פרויקט של שותפות כללית. כשם שהמשכן לא יכול היה להיות שלם ללא תרומתו של כל יחיד, כך גם הגאולה אינה יכולה להגיע ללא ה"תרומה" הייחודית של כל אחד ואחד מאיתנו.

כל מעשה קטן של חסד, כל מילה טובה, כל התגברות אישית או תפילה פשוטה, הם אבני הבניין של הגאולה. אין פעולה "זעומה" בעיני הבורא בחישוב השמימי, ייתכן שדווקא המעשה הצנוע והתמימי ביותר הוא זה שישלים את המבנה כולו ויכריע את הכף. עלינו לזכור שאנחנו לא רק מחכים לגאולה, אלא בונים אותה בפועל - כל אחד עם נדבת ליבו ועם הכוח המיוחד שניתן רק לו.

סיפר הרב ישראל היימן שליט"א: המעשה הבא התפרסם לפני שנים מספר בכל כלי התקשורת בארצות הברית. משפחה שאינה מבני ברית שהייתה גרה לבדה בבית בן שני קומות על אם הדרך באחד הכבישים הארוכים ביותר. בעל הבית היה יום שבנה בתים כאלו בכל מיני מקומות נידחים, לכל בית כזה הוא מצא שוכרים שהפעילו כעין פונדק קטן במקום שכלל שרותי הסעדה מינימליים חנות נוחות בינונית וגם כמה חדרים ללינה קצרה.

המיזם הזה תפס יפה. בכבישים בהם נוסעים ברצף שעות ארוכות ולפעמים כמעט

ימים שלמים דבר כזה מהווה מיזם כלכלי מצליח. גם המשפחה עליה נסוב סיפורנו שכרה שנים רבות את הפונדק הקטן על אם הדרך והתפרנסה ממנו כראוי. את דמי השכירות ואחוזים מסוימים הם העבירו מידי חודש לזים ומהשאר הם התפרנסו בכבוד.

כאשר הגיע המשבר הכלכלי הגדול של ארצות הברית וקריסת הבורסות לפני כמה שנים הכל השתנה בפתאומיות.

לאנשים כבר לא היה כל כך הרבה כסף, ובתוספת לכל זה גם כל המוצרים התייקרו, גם תיחזוק המקום עלה כסף רב, וכשיש הרבה הוצאות וכמעט ואין הכנסות העסקים מתחילים לחרוק.

את התשלום החודשי ביקש ראש המשפחה מבעל הבית לאחר מעט ונענה בחיוב, אבל כאשר עבר חודש נוסף ואחריו עוד חודש, סבלנותו של הזים החלה לפקוע. הוא הציב להם שלשה שבועות לסדר את עניין החוב, ולא, הוא יוציא אותם מהבית ויחפש שוכר אחר. מצב הרוח בבית היפה והמטופח ירד פלאים. ראש המשפחה הסתובב בפנים נפולות, וניסה בכל דרך אפשרית להשיג את הכסף הדרוש ללא הועיל.

לא יעזור כאן פרסום או איזה שיווק מסחרי כיון שאף אחד לא ייסע קילומטרים רבים כל כך במיוחד בשביל המלונות הקטנה הזו. הלוואה מהבנק בתקופה הזו גם לא באה בחשבון.

הזמן הולך ואווזל ועוד שבועיים כבר פוקע האולטימטום. הלחץ בבית הולך וגובר. מי שמרגיש אותו מאד הוא הילד הקטן בן התשע שממש לא מבין מה הולך בדיוק, אבל דבר אחד ברור לו שאין כסף וזה הגורם לכל הבלגאן. במוחו הצעיר כבר יש תכנית סדורה איך הוא הולך להציל את הבית ואת כל המשפחה. הוא נוטל דוד גדול, סוחט אליו כמה

יום ו' ג' אדר תשפ"ו

כניסת שבת: 17:14

יציאת שבת: 18:06

רבינו תם: 18:44

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת תרומה

לימונים טריים, מוסיף מים וסוכר, סוחב בקושי שולחן קטן ונעמד בשולי הכביש הראשי מול חזית הבית, כשהוריו מביטים וצופים במעשי. בכתב ילדותי גדול הוא מכין כרזה שמבשרת על מכירת כוסות לימונדה קרה בחצי דולר לכוס.

ביום הראשון קנו ממנו שני כוסות, היו אלו זוג אנשים שראו את הילד ועצרו בשולי הכביש. ביום השני כבר הייתה התפתחות ואחרי כמעט יום שלם בשמש הקופחת עצר טנדר קטן ועשרה אנשים קנו ממנו כוסות לימונדה. המחווה הילדותית שבתה את ליבו של האב שכמובן הבין שלא מכאן תצמח התועלת ואין שום מצב שהכוסות לימונדה האלו יכסו את הבור התקציבי של הפונדק. הוא לא אמר מילה לילד ורק ליטף את ראשו בחביבות. והמשיך שלמור על הילד מרוחק. ביום השלישי חלה תפנית גדולה.

בשעות הצהריים עצרה מכונית קטנה ליד הילד והשלט. ממנה יצא אדם שביקש לקנות כוס משקה. הוא נכנס עם הילד בדברים ושמע ממנו את הסיפור כולו ממבט של ילד. מה שהילד לא ידע שהדובר הוא אחד מהעיתונאים המפורסמים בארצות הברית. למחרת הופיעה כתבה גדולה בעיתון החשוב בארה"ב עם הסיפור כולו. הובאה שם תמונתו של הילד שהחליט לקחת אחריות על ביתו ומשפחתו ולנסות את מזלו ביכולות הקטנות שלו.

השולחן הקטן והילד שלצידו הפכו לאטרקציה, המוני אנשים החלו לעלות לרגל ולקנות כוסות אינספור של לימונדה קרה, להצטלם עם הילד הקטן שלקח אחריות יפה כל כך על משפחתו. מפורסמים וחברי קונגרס כמובן הצטרפו לטרנד החדש וליזם של הבית לא נותר כי אם למחוק חלק מהחוב ולפרוס את שאר החובות לתשלומים נוחים.

פרשת תרומה היא הפרשה של המעשים הקטנים. אדם אחד שמביא פמוט, אשה שמביאה עגיל, ילד שנותן את הפרוטות מקופת החיסכון שלו!

יחד יוצרים משכן! השראת השכינה! מביאים שפע לכל העולם!

רק מעשה קטן אחד, אתה עושה את שלך, את מה שאתה בכלים שיש לך מסוגל, השאר יקרה לבד. הבורא לא מבקש מאיתנו דברים שאנחנו לא יכולים לעשות. מישהו מאיתנו יכול להבטיח שיש לו את היכולות המושלמות לחנך ילדים בדור אחרון שכזה?

אנחנו יכולים להיות ערבים לכך שנביא ביטחון לכלכלי לבית בעולם מטלטל שכזה? אנחנו לא צריכים להבטיח לאף אחד כלום. רק לעשות את מה שאנחנו יכולים, את כל השאר נשאיר למי שמנהל באמת את העולם, בברכת שבת שלום ומבורך.

דבר תורה לסעודה שניה

"אבני שהם ואבני מילאים לאפוד ולחשן"

תמה האור החיים הקדוש: מדוע כתבה התורה אבני שוהם ואבני מילואים בסוף כל האחד עשרה מינים, והלא מן הראוי היה לסדרם ראשונים, שהרי הם מעולים יותר מהזהב והכסף. ותירץ האור החיים הקדוש: שהנשיאים הביאו את אבני השוהם ואבני המילואים באחרונה, מפני שרצו לדעת מה יחסר, ולאחר שראו שהביאו עם ישראל את כל הצורך למשכן, הביאו את אבני השוהם ואבני המילואים היקרים. וכתבו חז"ל שהקפיד הקב"ה על הנשיאים, והחסיר אות אחת מהם ונאמר בתורה "והנשיאים בלא אות י". לכן נכתבו באחרונה ה"אבני שוהם ואבני מילואים". משום שהביאו אותם אחרונים. ולכאורה קשה: הרי הנשיאים התכוונו לשם שמים, הם רצו לדעת מה יחסר במשכן והם ישלימו, ומדוע הקפיד עליהם הקב"ה? מגלה לנו האור החיים שכאשר האדם מתעכב ומאחר לעשות איזה דבר מצווה, זהו סימן שיש לו שמץ של עצלות בדבר, ואפילו שהוא ימצא לכך את כל הטעמים שבעולם.

ותירץ האור החיים הקדוש: תירץ נוסף שאבני השוהם ואבני המילואים היו מגיעים מהעננים, הקב"ה שלח זאת לעם ישראל בלי טורח כלל. לכן מונה התורה קודם את הנדבות שהגיעו על ידי טורח ויגיעה, ורק אח"כ את הנדבות שהגיעו ללא טורח, אפילו שהם יותר חשובים. (ישוים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וזאת התרומה... זהב וכסף ונחשת"

הגאון רבי משה סופר בעל החת"ם סופר העיר פעם, שבאותיות של שלוש המילים המסיימות את הכתוב שלפנינו- "זהב, כסף, נחושת" - מרומזים בדיוק נמרץ כל ימות השנה, שבהם קוראים ישראל בתורה בשעת התפילה בציבור.

אותיות "זהב" מרמזות לשלושת הימים בשבוע, שבהם קוראים בקביעות בתורה:

ז- היום השביעי בשבוע (שבת) ה- יום חמישי בשבוע ב- יום שני בשבוע.

אותיות "כסף" מרמזות לחגים הגדולים מן התורה: כ - כיפור ס - סוכות פ - פסח.

אותיות "נחשת" מרמזות לשאר החגים והמועדים בשנה שבהם קוראים בתורה:

נ- נרות (חנוכה) ח - חודש (ראש חודש, ראש השנה) ש - שבועות ת - תעניות (צומות).

דבר תורה לסעודה רביעית

מעלת יום ז' באדר

יום ז' באדר הוא יום לידת ופטירת משה רבנו ע"ה, וכתבו חז"ל שיום זה מעלתו רמה ונשגבה מאוד, על כן ישתדל כל אדם לנצל יום זה ללימוד תורה ולתפילה מעומק הלב.

תענית ז' באדר

מנהג חסידים ואנשי מעשה (הבריאים) להתענות ביום ז' באדר שהוא יום פטירת משה רבינו. ונוהגים לעשות לימוד בליל שבעה באדר, ומנהג יפה הוא.

תפילה של תענית

אם יש עשרה מתענים בבית הכנסת בשבעה באדר, מוציאים ספר תורה במנחה וקוראים "ויחל" (פרשה שקוראים בצומות). וכן השליח צבור אומר ברכת עננו ברכה בפני עצמה בחזרה, ואם יש שם כהנים מתענים, עולים לדוכן ונושאים כפיהם בברכת כהנים כשאר תעניות צבור (ילקוט יוסף פורים מהדורה תש"פ ע"פ חזו"ע ארבע תעניות עמ' צ"ט).

איה יום שלישי הקרוב יחול יום ז' באדר

תענית ט' באדר

יש מתענים ביום ט' באדר (יום חמישי) שבו נחלקו בית שמאי ובית הלל. (שו"ע סימן תק"פ סעיף ב')

דבר תורה לסעודה שלישית

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת"

המשכן וכליו היו עשויים מחמישה עשר מינים שונים כפי שמבואר בפסוקים הללו: זהב, כסף, נחושת, תכלת, ארגמן. חלוקה זו לעשיית המשכן על ידי מינים ממינים שונים במקום שהכל יעשה מזהב נקי שהוא היותר מובחר ויקר מכל, יש בה בוודאי הסבר.

אפשר לומר שהקב"ה רצה לזכות את ישראל, שאכן יוכלו כולם לתת בשמחה וברצון, וישישו לתרום מהונם למשכן שמו יתברך. ולכן אילו היה מצוה עליהם להביא אך ורק זהב - למרות שבוודאי היו ישראל מקימים רצונו הגמור - אולם אז קשה היה להגדיר את תרומתם כ"נדבת לב". כי נקל לשער שלא כל תורמי זהב יעשו זאת בשמחה, וללא חמיצות פנים... לשם כך, נצטוו להביא מכמה וכמה מינים וסוגים, כאשר לכל אחד מבני ישראל נתונה האפשרות לבחור את סוג התרומה הרצוי והמתאים לו: פלוני יתרום נחושת וחברו יתן שמן למאור, השלישי יתן עורות עיזים, וכן הלאה. באופן זה יביאו כולם את תרומתם מתוך שמחת נתינה גלויה.

עתה נבין היטב את דקדוק לשון הפסוק: 'וזאת התרומה' מדוע ישנם 15 סוגי תרומות אלו- 'אשר תקחו מאתם' כי הקב"ה חפץ לקחת מכלל בני ישראל, ומכל העם, כדי שיזכו לעשות מצווה מן המובחר בשמחה ובמאור פנים. (פיני הבן איש חי)

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד
שרית בת
בת - שבע

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

למנחם עולם ברחמי ר"ה

שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

למנחם עולם ברחמי ר"ה

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

למנחם עולם ברחמי ר"ה

חנה בת חפסה
אליהו בר שרה
אלחי
בן מרגלית
תנצבה

שו"ת עם הרה"ג
הרב אורן נורית

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג
הרב בנימין חותה

מעשה שהיה ביהודי בעל חסד בשם ראובן, שביום ששי נסע ברכבו ולפתע הבחין בידיו שמעון, שהולך על המדרגה עם שלש שקיות גדולות המלאות בעופות טריים. ראובן עצר לאחור, וביקש משמעון: "כנס כבודו לרכב ויסע עמי, אני ממילא נוסע לכיון ביתך". שמעון הודה לו מקרב לב, ונכנס למושב האחורי של הרכב, ואת שקיות העופות הניח בין המושבים. שמעון הגיע לביתו, וגם ראובן, והכל בא על מקומו בשלום.

בשלום אמרנו? לא לגמרי... הנה פאָשר פתח ראובן את דלת מכוניתו ביום ראשון אחר הצהריים, נבהל מאד, מחמת ריח הצחנה העזה! מה התברר? - - -

קְשִׁיָּצָא שמעון מן הרכב ביום ששי, נטל עמו שתי שקיות בלבד, ולא שם לב לשקית השלישית המלאה בעופות שנותרה בין המושבים. גם פאָשר יצא ראובן מרכבו, לא הבחין בשקית העופות. העופות נותרו ביום ששי, בשבת קדש וביום ראשון ברכב שחנה בשמש היוקדת, ומכיון שהיו אלו ימים שרביים ביותר, גרם החום הכבד לעופות להבאיש ולגרם לריח נורא שלא אפֿשר כָּלל לנסע ברכב.

השטיפות והתזות חמרי הנקוי מכל הסוגים לא הועילו, וראובן נאלץ להחליף את כל הרפוד והשטיחונים. הנזק הסתכם בִּדְמַיִם מְרִיבִים, וקצת תאבוע ראובן את חברו לשלם את הנזק...

ונשאלת השאלה, האם שמעון אכן חָיַב לשלם עבור הנזק שנגרם מחמת העופות ששכח?

תשובה:

מְבַאֵר בַּגְּמָרָא בְּבֵבַא קַמָּא (מ"ח:), שאם שורו של ראובן נפל לבור של שמעון, והבאיש את המים - חָיַב ראובן בעל השור לשלם את הנזק, (פדיו 'קרו' - חצי נזק במקרה שהיה השור תם, ונזק שלם לשור מועד). אך כל זה דוֹקָא בַּמִּקְרָה שֶׁהֲבֵאִישׁ הַשּׁוֹר אֶת הַמַּיִם בְּשִׁעַת נְפִילתו, אֲבָל אִם הֲבֵאִישׁ לְאַחַר נְפִילָה - פְּטוּר, וְהַטַּעַם הוּא - מִשּׁוּם שֶׁהִתְקַלָּה (הַבְּאִישׁ הַמַּיִם) שֶׁנֶּעֱשְׂתָה עַל יְדֵי הַשּׁוֹר, נִחְשָׁבַת לְ'בוֹר', וְהַמַּיִם שֶׁהִזְקוּ עַל יְדֵי סְפִיגַת הָרִיחַ הָרַע, נִחְשָׁבִים לְ'כִלִּים', וְהָרִי בְּדִין נִזְק שֶׁנֶּעֱשָׂה מִחֲמַת 'בוֹר', נִאֲמָרָה הַלְכָה שֶׁפְּטוּר בְּעִלְיוֹ מִהִזָּק שֶׁנִּגְרַם לְכִלִּים.

ולכן, גם בשאלתנו - לכאורה חבילת העוף נחשבת ל'בור', ורפוד המכונית ל'כלים', וממילא יש לפטור את שמעון מתשלום הנזק.

אולם, כשהצעתי את השאלה לפני מורי חמי, מרן הגאון רבי יוסף שלום אֶלְשֵׁיב זצ"ל, השיב כְּדִלְהִלּוֹ: יש לחייב את שמעון ששכח את העופות ברכב, משום שכבר מהרגע בו נכנס לרכב, היה זה על דעת שידאג שלא לשכח כאן את העופות, כי הכניס לרכב דבר שטומן בחבו 'כלי משחית' כששוכחים אותו. וכאשר שכחם שם, נבְּרַר כִּי מַעֲשֵׂה הַהִזָּק שְׁלוֹ הַתְּחִיל כְּבָר מִהֲרַגַע בּוֹ הַכְּנִיסָם לְרֶכֶב, כִּי לֹא הָיָה לוֹ לְהִסְיִי אֶת הַדַּעַת מֵהֵם, או שְׁהָיָה עֲלָיו לַעֲשׂוֹת לַעֲצֻמוֹ תְּזִכָּרַת כְּלִשְׁהָיָה, עַל מְנַת שְׁלֹא לְשַׁכַּח אֶת הַשְּׂקִית; וּמִשְׁלַל עֲשָׂה כּוּ, בְּהִנָּחַת הָעוֹפוֹת בְּרֶכֶב נִחְשָׁב לְ'אֲדָם הַמְזִיק', וְלִכֵּן שְׁלֹם עֲבוּר הַנִּזְק לְסִכּוּם: יֵשׁ לְחַיֵּב אֶת בַּעַל הָעוֹפוֹת לְשַׁלֵּם עֲבוּר הַנִּזְק שֶׁגָּרַם לְבַעַל הָרֶכֶב.

מעות זכר למחצית השקל

שאלה: אשה שהעבירו לה מעות זכר למחצית השקל למטרת בית כנסת וברשותה מדרשיה של בנות מתחזקות האם מותר לה לקחת את הכסף למדרשיה? ומה הדין במעות שאינם של זכר למחצית השקל.

תשובה: מעות שנתנו זכר למחצית השקל ראוי שיתנו לעניים תלמידי חכמים ולהרמת קרן התורה, ובאופן שנתנו מעות זכר למחצית השקל לבית הכנסת מותר לשנות את המעות לכל מקום שלומדים בו תורה, ובכלל זה גם מדרשה לבנות.

אולם אם פירשו שהמעות ילכו לפורים אסור לשנותם ויתנום לעניים, אמנם העניים שיקבלום רשאים לשנותם.

ובשאר צדקה שרוצה ליתן לעניים לדעת השולחן ערוך אסור לשנות המעות אפילו לצורך מצוה, רק יכול להלוותם ולהשאילם. וכל זה דווקא קודם שהגיעו המעות לידי הגבאי, ויש שהקלו לשנותם לצורך מצוה, אפילו הגיעו המעות לידי הגבאי, אלא אם כן נדר את המעות לעני פלוני או למקום פלוני, שאסור לשנותם.

ונכון להיזהר לגמור בלב שאין מכוונים לזכות לעני המעות עד שיגיעו לידי ממש.

זכר למחצית השקל

שאלה: האם אדם יכול לקיים מצות מתנות לאביונים וזכר למחצית השקל ומשלוח מנות כשנותן לעני כרטיס כניסה לסעודת פורים המתקיימת באולם.

תשובה: יכול אדם לקיים מצות מתנות לאביונים וגם זכר למחצית השקל וגם משלוח מנות כשנותן לעני כרטיס כניסה לסעודת פורים המתקיימת באולם.

שאלה: מהי הנוסחה וסדר חישוב שיעור זכר למחצית השקל בשקלים חדשים.

תשובה: שיעור זה למחצית השקל הוא בורסאי ערך תשע גרם כסף טהור ועוד מס תיווך עשר אחוז ועוד שבע עשרה אחוז מע"מ ובביאורים מבואר בהרחבה.

שאלה: גבאי צדקה אם מותר ללוות מכספי הצדקה שהוא מחזיק או מכספי מעשרות שברשותו שהפריש לצדקה.

תשובה: מותר לגבאי ללוות מכספי צדקה שברשותו בתנאי שידוע בוודאות שיש לו להחזיר לאחר מכן את החוב לצדקה. והמחזיק כספי מעשרות רשאי ללוות מהם בתנאי שאם אדם יבקש ממנו הלואה שילוה ממקום אחר וילוה לו.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פדחה
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי זב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אריק זעניב
דהן זב"ב

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
יוסף לוי
בן ויקטוריה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

ליזווג הגון

שירה
בת ציפורה

צדיקים במיתתם קרויים חיים

המשא הכבד של הגלות.

התורה מתארת שמיד למחרת חוזר הוא לצאת אל אחיו הסובלים ('ויצא ביום השני') וממשיך לתת לב עליהם והיה בוכה ואומר: 'חבל לי עליכם, מי יתן מותי עליכם', והיה נותן כתפיו ומסייע לבני ישראל. ואולי אפשר לומר, שלכן הקב"ה בחר במשה רבנו כמנהיג דוקא בגלל אותה מידה שהיתה לו שצערם של בני האדם הרגיש על בשרו, וזהו מה שצריך המנהיג להרגיש בצער של כל אחד ואחד.

בדומה לזה, מפרש ה'נתיבות שלום' את המובא במדרש, שאמר הקב"ה למשה 'אם אין אתה גואלם, אין אחר גואלם'. במידתו של משה רבנו תלויה הגאולה, והיא מידה של ביטול הישות בתכלית כאין ואפס המוחלט, ואמרו חז"ל: 'כ"ד מוכי שחין ונפשו של משה נמוכה מכולם' והרי מוכי שחין הם אנשים שבורים בתכלית השברון ונפשו של משה עוד נמוכה מכולם, שהוא בטל ומבוטל להשי"ת בתכלית כאין וכאפס, ועל כן גאולת מצרים אינה יכולה להיות ע"י שום מדה אחרת כי אם ע"י המידה של משה והיא התבטלות גמורה לה' יתברך. מכאן נראה כי היסוד והשורש להיחלץ מצרות הכלל והפרט טמון במידה זו של התבטלות כלפי הקב"ה והיא היא מידה של ענווה. יהי רצון שזנכה.

משה רבנו נפטר ביום ז' באדר, יום זה מסוגל להתעלות ולהתחזק בתורה. על כן ביום זה נהוג בקהילות ישראל להתעורר בחשבון נפש ובתשובה שלימה לפני ה' יתברך.

יום שלישי ז' באדר יום הילולתו זיע"א

הלכות קריאת המגילה

קלף), יזהר שלא יקרא עם השליח צבור, אלא שומע מהשליח צבור בשתיקה ויוצא ידי חובה.

לא בירך

אם לא בירך לא לפני קריאת המגילה ולא לאחריה יצא ידי חובת מקרא מגילה, שאין הברכות מעכבות.

קריאה לנשים

אף מי שבירך כל הברכות וקרא המגילה בבית הכנסת, יכול לחזור ולברך הברכות כולם, לרבות שהחיינו, להוציא את הנשים (חזו"ע פורים עמ' נג).

אומנם דעת האור לציון (בשם הב"ח): מי שכבר יצא ידי חובת קריאת המגילה, לא יברך לנשים את ברכות המגילה, אלא אישה שאומדת בעצמה שיכולה לשמוע את קריאת המגילה מהתחלה ועד הסוף, בלא לחסר אף מילה, תברך את הברכות והאיש יקרא לפנייה את המגילה. ואם ישנם עשרה נשים תברך אף ברכת הרב את ריבנו. (אור ההלכה עמ' תסב)

ברכות המגילה

הקורא את המגילה בלילה מברך לפנייה שלש ברכות, על מקרא מגילה, שעשה נסים, ושהחיינו. וביום אינו חוזר לברך שהחיינו (ילקו"י מועדים עמוד רצא). ובברכת שהחיינו שמברך בלילה כוון לפטור את שאר מצוות היום.

שכח לברך

אם שכח ולא בירך שהחיינו או אחת משאר הברכות, מברך במקום שנזכר כל עוד לא סיים קריאת המגילה כולה. ואפילו אם נזכר בפסוק האחרון, יברך שם שהחיינו. (חזו"ע פורים עמ' צה)

אי"ה מתקרבים אנו לחג הפורים, בס"ד הבאנו כמה הלכות נחוצות מעניין הלכות קריאת המגילה

להשמיע לאוזנו

הקורא לעצמו את מגילת אסתר (כגון שלא הספיק לקרוא יחד עם הציבור) יזהר להשמיע לאזנו, שלדעת הר"ף הרא"ש והרמב"ם אם לא השמיע לאזנו לא יצא. אך בדיעבד אם לא השמיע לאזנו, אך ביטא בשפתיו, יצא.

דילג

אם דילג פסוק, ואחר כמה פסוקים קרא הפסוק שדילג, והמשיך משם, לא יצא, אלא חוזר לאותו פסוק שדילג, וממשיך משם על הסדר.

דקדוק במגילה

צריך לדקדק היטב בקריאת המגילה לבל ידלג אף תיבה אחת ממנה, כי רבו הפוסקים הסוברים שאם חסר אפילו תיבה אחת מהמגילה לא יצא ידי חובתו. ועל כן ישתדל הקורא לבטא היטב כל מילה כדי שכל הצבור ישמעו ויצאו ידי חובת מקרא מגילה.

מגילה לכל אחד

נכון שכל אדם ששומע את המגילה מפי החזן יחזיק בידו מגילה כשרה, שבמקרה שלא שמע איזו תיבה מהחזן יוכל לקרותה בעצמו במגילה כשרה. ואם אין ידו משגת, לכל הפחות יקח בידו מגילה שאינה כשרה, שאם לא שמע כמה מילים יוכל לאומרם מתוך הכתב.

מגילה שאינה כשרה

מי שאוחז בידו מגילה שאינה כשרה (כגון המגילות המודפסות בדפוס, ולא בכתב יד, או שנכתבו על נייר ולא על

"לכפר על נפשותיכם"

ניתן לתרום את מעות זכר למחצית השקל לעלון "אור הנר", בתרומה שלך הינך מוזכר עוד משפחות רבות בקריאת דברי תורה ודברי מוסר המעוררים את הלב לה' יתברך.

הגאון רבי חיים פלאני כתב בספרו: "מי שנתן מעות זכר למחצית השקל מוזכר לו שהוא בן העולם הבא, ולא יקרא לו שום פגע רע באותה שנה, ואפילו נגזרה גזירה עליו או על בני ביתו ה"ו היא מתבטלת. ואינו בא לידי חסרון כנס באותה שנה.... והמתמיד בה מידי שנה יראה זרע ויארץ ימים.

סכום המעות: כ-73 ש"ח לפני מע"מ (לדעת הרב יצחק יוסף שלישי"א) ניתן להעביר במוזמן או בכניס למספר 0505069633.

לרפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
מיכל בת רחל

לברכה והצלחה

מורדכי ויפה
מורדכי וז"ב
ליאור ושייר
מורדכי

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מידו)
בת רות

